

Sygn. akt II AKa 332/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Cezariusz Baćkowski
Sędziowie:	SSA Jerzy Skorupka SSA Edward Stelmasik (spr.)
Protokolant:	Marzena Dobrowolska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Ratajczyka

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2013 r.

sprawy **W. P. (1)**

oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 25 czerwca 2013 r. sygn. akt III K 44/13

I. zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego W. P. (1) utrzymuje mocy;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję.

UZASADNIENIE

W. P. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 8 lutego 2013 r. na przejściu granicznym w Z., działając wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terenu Królestwa Holandii na teren Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środków odurzających w postaci 954,84 gram netto marihuany,

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.. o przeciwdziałaniu narkomanii

II. w okresie od 4 lutego 2013 r. do 8 lutego 2013 r. w R., G. oraz innych miejscowościach na terenie kraju oraz w Niemczech i w Holandii działając czynem ciągłym w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru kierował samochodem marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...) nie stosując się w ten sposób do orzeczonego

wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 29 marca 2011 r. (sygn. akt II K 151/11) zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat,

tj. o przestępstwo z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 25.06.2013 r. uznał wyżej wymienionego oskarżonego za winnego obu zarzucanych mu czynów i za to skazał go:

a) za czyn opisany w p. I na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na kary

- 3 lat pozbawienia wolności,

- oraz 50 stawek dziennych grzywny po 30 zł. każda,

b) za czyn opisany w p. II na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 12 kk na 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem tym ponadto:

- na podstawie art. 85, 86 § 1 i 63 kk wymierzono oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania od 8.02.2013 r. do 24.05.2013 r.

- na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono przepadek zabezpieczonego suszu marihuany,

- zwolniono wymienionego skazanego od ponoszenia kosztów sądowych (sygn. akt III K 44/13).

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonego w zakresie rozstrzygnięcia, dotyczącego czynu z art. 244 kk zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżony w okresie od 4 lutego 2013 r. do 8 lutego 2013 r. w R., G. oraz innych miejscowościach na terenie kraju oraz w Niemczech i w Holandii działając czynem ciągłym w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kierował samochodem marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...) nie stosując się w ten sposób do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 29 marca 2011 r. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza sprawstwa oskarżonego;

II. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 5 § 2, 6, 7 kpk poprzez zastosowanie, przez Sąd Rejonowy, nieobiektywnej i zupełnie dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, uznanie za wiarygodne dowodów przemawiających wyłącznie na niekorzyść oskarżonego przy jednoczesnym i konsekwentnym pomijaniu wszelkich źródeł dowodowych wykazujących jego niewinność oraz nieustaleniu, w sposób prawidłowy rzeczywistego stanu faktycznego sprawy.

Wniósł on w konsekwencji o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z p. II;

2) względnie – uchylenie tego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia co do punktu II i przekazanie sprawy w tej części Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest niezasadna.

I. Tak oceniając wniesiony środek odwoławczy stwierdzić należy, iż:

1) po pierwsze – jest poza sporem, że w okresie wskazanym w zaskarżonym wyroku tj. od 4 do 8 lutego 2013 r. obowiązywał oskarżonego w dalszym ciągu zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 29.03.2011 r. (sygn. akt II K 151/11),

2) po drugie – trafne są ustalenia Sądu Okręgowego, iż oskarżony W. P. (1) w pełni zdawał sobie sprawę z konsekwencji zakazu orzeczonego w/w wyrokiem, a zwłaszcza miał pełną świadomość, że w okresie od 4 do 8 lutego 2013 r. gdy jechał samochodem do Holandii, obowiązuje go nadal zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonych wyrokiem S.R. w Wieliczce z dnia 29.03.2011 r. W konsekwencji uznano, że zarzut apelującego obrońcy, skierowany przeciwko tym ustaleniom, jest chybiony w stopniu oczywistym. Na poparcie tego stanowiska przedstawia Sąd Apelacyjny następujące argumenty.

Ad 1) Przede wszystkim jest poza sporem, że w dniach od 4 do 8 lutego 2013 r. gdy oskarżony kierował samochodem V. jadąc z okolic R. do Holandii z powrotem obowiązywał go zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 29.03.2011 r. w sprawie II K 151/11. Kwestia ta jest niesporna, albowiem ma ona oparcie w treści tego wyroku (p.VIII) a także w treści postanowienia, wydanego przez Sąd Rejonowy w Wieliczce, wyjaśniającego wątpliwości co do początkowej daty, od której należy liczyć okres wykonywania środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zważyć przecież należy, że:

a) po pierwsze – wyrokiem z dnia 29.03.2011 r. Sąd Rejonowy w Wieliczce orzekł na podstawie art. 43 § 1 p. 1 kk wobec osk. W. P. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat (p. VIII).

b) po drugie – postanowieniem z dnia 21.06.2011 r. Sąd Rejonowy w Wieliczce rozstrzygnął wątpliwości Starostwa Powiatowego w R., co do daty, od której należy liczyć okres wykonywania powyższego środka w ten sposób, że ustalili iż datą tą jest 6 kwiecień 2011 r. tj. dzień uprawomocnienia wyroku orzekającego powyższy środek karny (patrz: postanowienie S.R. w Wieliczce z dnia 21.06.2011 r. – k. 25 akt II K 151/11 i wniosek Starostwa Powiatowego w R. o interpretację wyroku k. 24, odpisy tych dokumentów znajdują się także w aktach sprawy III K 44/13 Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze Tom II karty 256-257).

Jest więc oczywistym, że 3 letni zakaz orzeczony w p. VIII wyroku Sądu Rejonowego w Wieliczce w sprawie II K 151/11 obowiązywał od 6 kwietnia 2011 r. do 6 kwietnia 2014 r.

Ad. 2) Sąd Apelacyjny podziela stanowisko, wyrażone w zaskarżonym wyroku, iż osk. W. P. (1) miał pełną świadomość, jakie są konsekwencje zakazu orzeczonego w p. VIII wyroku Sądu Rejonowego w Wieliczce a zwłaszcza jaki był czas jego obowiązywania.

Zważyć bowiem należy co następuje:

1) Po pierwsze – to prawda, że przestępstwa z art. 178a § 1 kk, będącego podstawą orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, dopuścił się W. P. 6 września 2009 r. Z faktu tego nie mógł on jednak wnosić, że orzeczony zakaz winien być liczony od tej daty. Zważyć bowiem należy, że po tej dacie nadal on dysponował prawem jazdy. Dokument ten zatrzymano mu dopiero 15.01.2010 r. (k. 255 Tom II).

2) Po drugie – jednak nawet ta druga data to jest 15.01.2010 r. nie upoważniała oskarżonego do uznania, iż od niej może on liczyć czas trwania zakazu orzeczonego w sprawie II K 151/11, gdyż w dokumencie dotyczącym tego zatrzymania jednoznacznie stwierdza się, iż odnosi się ono do decyzji Starosty (...) z dnia 27 listopada 2009 r. o cofnięciu osk. W. P. uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych z uwagi na przekroczenie w ciągu roku 20 punktów karnych za naruszenie przepisów ruchu drogowego (patrz: k. 254 i 255 T.II). Zatrzymanie więc prawa jazdy w dniu 15.01.2010 r. w żaden sposób nie wiązało się ze sprawą II K 151/11, w której orzeczono środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

3) Po trzecie – o tym, że oskarżony miał pełną świadomość od kiedy należy liczyć okres zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczony w sprawie II K 151/11 świadczy treść wyroku wydanego w tej sprawie. W wyroku tym

przecież zobowiązano W. P. „do zwrotu prawa jazdy” (cytat z p. VIII). Sąd Rejonowy, nakładając ten obowiązek, nie posiadał wiedzy co do tego, że przed rokiem wykonano wobec oskarżonego decyzję Starosty (...) o cofnięciu prawa jazdy (patrz: poprzedni fragment uzasadnienia w p. 2). Wiedzę taką natomiast posiadał oskarżony, gdy w dniu 15.01.2009 r. policjanci zatrzymali mu prawo jazdy. Wyrok Sądu Rejonowego w Wieliczce nakładający na oskarżonego obowiązek zwrotu prawa jazdy stanowił jedynie dodatkową informację dla niego, że dopiero od daty wydania przedmiotowego orzeczenia liczy się czas trwania środka karnego, orzeczonego w p. VIII.

4) Po czwarte – w samej zaś rzeczy przeczy prawdziwości sugestii oskarżonego, jakoby sądził on, że zakończył się we wrześniu 2012 r. orzeczony 3 letni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, jego postawa po tej dacie. Gdyby istotnie uważał ten oskarżony, że po 3 latach od czynu, będącego podstawą orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych ma on prawo do jazdy samochodami, bez wątpienia podjąłby po tej dacie tj. po 6.09.2012 r. starania o odzyskanie prawa jazdy. Takich starań jednak nie podjął, chociaż zdecydował się na jazdę samochodem poza granice Polski. Jest znamionnym, że był to wyjazd aż do Holandii a więc dotyczył przejazdu przez dwa obce państwa. Jest więc oczywistym, iż był on w pełni świadomy faktu, że nadal odnosi się do niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczony w sprawie II K 151/11.

W tym stanie rzeczy uznano, że argumenty apelującego obrońcy, skierowane przeciwko ustaleniom o winie W. P. w zakresie czynu z art. 244 kk są niezasadne i to w stopniu oczywistym.

II. Kierunek tej apelacji to jest skierowanej przeciwko ustaleniom o winie oskarżonego obliguje do całościowej oceny zaskarżonego wyroku (nakaz z art. 447 § 1 kpk).

1) Rozważono wobec tego w pierwszej kolejności, czy trafna jest ocena prawna czynu przypisanego W. P.. Na tak postawione pytanie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej. Zważyć należy, iż wobec oskarżonego obowiązywał do 6.04.2014 r. 3 letni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczony przez Sąd i zakaz ten wymieniony sprawca w lutym 2013 r. zignorował. Trafnie więc uznał Sąd Okręgowy, że osk. W. P. dopuścił się przestępstwa z art. 244 k.k.

2) Nakaz zawarty w art. 447 § 1 kpk obliguje nadto do oceny kary wymierzonej temu sprawcy za czyn z art. 244 k.k. Przypomnieć wobec tego należy, iż skazano go na 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jest to więc kara oscylująca w granicach minimum ustawowego zagrożenia. Przy jej ocenie nie można tracić z pola widzenia faktu, że przedmiotowego przestępstwa dopuścił się osk. W. P. w trakcie trwania próby, związanej ze skazaniem przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i to także za czyn z art. 244 kk. Ma tu na uwadze Sąd Apelacyjny wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 09.06.2011 r. wydany w sprawie X K 269/11.

W konsekwencji, przy braku przesłanek z art. 439, 440 i 454 kpk obligujących do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku niezależnie od podniesionych zarzutów, wyrok ten utrzymano w mocy.

III. Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie apelacyjne oparto na przepisach art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Oskarżony ma do odbycia relatywnie długą karę pozbawienia wolności, a jest przy tym mało prawdopodobne, aby w zakładzie karnym podjął odpłatną pracę. Stąd decyzja o zwolnieniu go od ponoszenia tych kosztów.